

Massa sovint la gent oblida enmig de declaracions polítiques, interessos econòmics i atacs suïcides quina és la situació real en zones de conflicte com Palestina i quin és el dia a dia de milers de refugiats que sofreixen l'ocupació

Una dona palestina mostrava una clau en la celebració de la Nakba (la catàstrofe), símbol dels desitjos de tornada a les sesves llars després de l'ocupació.

Un nin palestí a la franja de Gaza.

60 anys de lluita per la seva terra

50%

La meitat dels refugiats són nins

Una vegada més, els petits són el sector més perjudicat pels conflictes polítics. Segons els darrers informes, més de la meitat dels refugiats a Palestina són nins menors de 15 anys. L'organització Save the Children crida l'atenció sobre l'efecte de la nova escalada de violència, especialment en la zona de la franja de Gaza. Entre el mes d'octubre de 2006 i el desembre de 2007 un total de 167 nins palestins van perdre la vida en territoris ocupats. A més, la salut dels que sobreviuen és un tema preocupant, ja que 10.000 nins moren a l'any per malalties prevenibles. •

Solidaris

Text: **Carolina Ares**
Fotos: **Efe**

PALMA Seixanta anys d'ocupació, seixanta anys de creació d'un Estat, Israel. Dues perspectives d'una mateixa realitat que en-

quadra un dels conflictes més complexos i més sagnants del nostre segle.

El conflicte Israel-Palestina està situat a més en un nucli geogràfic i simbòlic, tenint en compte el lloc que ocupa el terrorisme islàmic en el imaginari nord-americà i europeu després dels atemptats de l'11-S.

De nou Occident, representat per Israel, s'enfronta a l'Orient, i

desenes de caps pensants de l'elit mundial es freguen les mans quan veuen milions d'àrabs i musulmans en tot el món que s'aixequen per defensar l'asfíxia als territoris ocupats. Alimenten així la versió maniquea del conflicte, en el qual els "dolents terroristes" assassinen als "pobres jueus de l'holocaust".

Ni una cosa ni l'altra. Ni la descripció és tan ximple, ni tampoc

ho és la solució. I això és el que tracten de cercar els sectors més aperturistes i disposats al diàleg d'ambdues parts. Ni tots els israelians estan a favor de l'ocupació ni tots els palestins són kamikazes amb explosius baix la camisa. Els interessos de les grans potències foren el desencadenant d'aquesta lluita territorial que s'ha prolongat fins als nostres dies, i de la qual són fills els cinc milions de refugiats palestins que suposen un terç de la població refugiada del món.

Es tracta d'un dels grups de refugiats més antics. Hi ha diferents tipus de desplaçats, distingits segons la seva antiguitat, que s'explica mitjançant els enfrontaments que marquen els diferents punts històrics de la creació de l'Estat d'Israel.

El grup més gran està compost pels palestins expulsats en 1948. Aquest fou l'any de proclamació del nou Estat, després del pla de partició de Palestina aprovat en 1947 per l'ONU, en resposta a l'Èxode massiu dels jueus a la fi de la segona gran guerra. 800.000 palestins abandonaren les seves terres. És la coneguda com la Naqba per als palestins, la catàstrofe on perderen un 78% dels seus territoris. Més envant, el 1967 donà lloc a un altre grup de refugiats, després de la Guerra dels Sis Dies, quan Israel envaí Jerusalem Est, Cisjordània, la franja de Gaza, el Sinaí i els Alts del Golán. Altres enfrontaments en anys posteriors, com la guerra del Yom Kippur el 73 o la guerra del Líban el 82 augmenten encara més el nombre de desplaçats palestins.

Els refugiats

I on viuen aquests refugiats? Doncs tracten de sobreviure més bé, distribuïts en devers 59 camps de refugiats a Gaza, Síria o Cisjordània, perquè la llei israelí els prohibeix tornar a les seves llars.

La qüestió, al marge del conflicte armat i els interessos econòmico-polítics que l'alimenten és, qui s'encarrega dels refugiats?

Des del 1959 fonamentalment ho fa la Agència d'Assistència de l'ONU per als refugiats palestins, que desenvolupa programes d'ajuda directa en el terreny, atenció sanitària i educació. Proporciona així ajuda humanitària a 4.082.300 afectats en cinc àrees d'actuació: Jordània, Líban, Síria, Cisjordània i Gaza.

Altres organitzacions com ara ACNUR o Save the Children també tenen projectes oberts a la zona, milers de mans esteses que, a més, tracten de conscienciar el món de la causa palestina però que semblen, desafortunadament, insuficients. •

La manifestació tingué lloc el passat dimarts, dia 27 a la plaça de les Tortugues de Palma.

“Gaza és el camp de concentració a l'aire lliure més gran del món”

Text: **Carolina Ares**
Fotos: **Cristian Castro**

PALMA Aquesta fou la contundent afirmació amb la qual ens rebia, en els primers instants de la conversació, la coordinadora de l'organització balear Taula per Palestina, Laura Camargo, professora de la UIB.

Però, qui són i quin és el treball que realitza aquesta plataforma? La Taula per Palestina és una iniciativa de particulars a la qual més envant se sumaren diverses ONG, i que fou creada a Palma el passat mes de novembre.

Connectats amb la Xarxa d'Enllaç, que reuneix diferents col·lectius solidaris amb Palestina als Països Catalans, tenen com a objectiu directe denunciar l'ocupació israeliana a Palestina i cercar una conscienciació de la població prooccidentalista, que accepta i es distancia de la situa-

ció de milers de desplaçats.

Dimarts mateix, la plataforma organitzà una manifestació per tal de protestar contra la Naqba.

A la cita acudiren devers un centenar de manifestants, que varen voler participar en la denúncia als crits de “Vosaltres sionistes sou els terroristes” o “Palestina es defensa”.

Laura ens va oferir un poc del seu temps per explicar-nos els seus objectius i quina és la seva particular visió del conflicte armat.

La plataforma treballa per defensar la lluita de gent, a la qual li fou arrabassada la terra, que fou expulsada i obligada a reconèixer un estat que no era el seu.

“La situació du 60 anys essent insostenible”, explicava. Però sembla que el cas concret de Gaza i el Mur de Cisjordània han servit per obrir un poc els ulls de la comunitat internacional.

Hamis o Al-Fatah? Estats Units és “qui practica un terrorisme d'estat” i qui delimita qui és o no terrorista? Qui fa les llistes? “Tots els grups polítics islàmics tenen un grup armat, també Al-Fatah”, però denuncien qui fou elegit pel poble en eleccions democràtiques. “Gaza és el camp de concentració a l'aire lliure més gran del món”, assegurà Laura. “I els palestins només lluiten contra aquest apartheid, perquè en realitat es tracta d'una neteja ètnica”. “La gent de Gaza estava cansada de la corrupció d'Al-Fatah” i decidí, ens contava.

És possible la pau?

Però quina és l'esperança si és que queda alguna en un conflicte d'aquestes característiques? Com es podria arribar a la pau? Per a Laura, està clar que “el principi” seria que Israel claudicàs. “Palestina ha cedit en tot

moment, des del principi” i ara ho ha de fer Israel.

Les premisses? Almenys hauria de tornar a les fronteres de l'any 67, oferir als palestins el dret al retorn que hauria de garantir Nacions Unides, fer desaparèixer el Mur de Cisjordània i alliberar els devers 12.000 presos que encara manté retinguts.

Tanmateix, després del teatre d'Annàpolis, i tenint en compte que el tant per cent d'israelians que estan disposats a acceptar aquestes condicions és per desgràcia molt reduït, tal volta la solució hauria d'arribar des de fora, hauria de ser forçada per més sancions d'Europa, que feren reaccionar Israel, assegurava.

I quan arribaran? “Quan els Estats Units decideixin que el negoci ja no surt rendible”, finalitzà Laura amb un trist somriure. •

Si vols contactar:
www.taulaperpalestina.balearweb.net

MIQUEL A. MARIA
miquelmaria@gmail.com

Germans de sang

L'any 1948 una gran part de la societat occidental, encara traumatitzada per la proximitat de l'Holocaust, mirava amb simpatia el coratge èpic del moviment sionista. El veia com l'avantguarda de la justa redempció que mereixia el poble jueu després de tant sofriment: la recuperació d'Israel com a estat independent. Però aquesta conquesta amagava la creu d'uns abusos que l'autoculpabilitat món occidental va preferir ignorar. Al llibre autobiogràfic Blood Brothers, Elias Chacour, ciutadà palestí nascut a l'aldea de Kafar Bir'im i actual bisbe melquita de Natzaret, explica que tota la vida recordarà el dia que un grup de soldats sio-

nistes van assaltar ca seva. Elias tenia 9 anys. Tota la seva família, pagesos palestins galileus, van ser forçats a abandonar la casa immediatament, sense possibilitat d'apel·lació. L'habitatge fou ocupat per colons i els Chacour mai més no hi han pogut tornar. Seixanta anys després de la Nakba, aquesta família, com tot el poble palestí desplaçat i exiliat, continua esperant el retorn a casa. Així i tot, Elias Chacour també recorda el que son pare li va inculcar des de petit, abans i després de la Nakba: que havien de lluitar no per enfrontar-se als ocupants sinó per reconciliar-s'hi, perquè palestins i jueus són germans de sang. •